

Катерина КОБУТА,

студентка англійського відділення
факультету іноземних мов

(4 курс, 2021 рік)

Чи помилка в мені, чи, може, Світ здурів?

Давно я мучуся таким питанням,

Ти скільки не давай йому дарів -

Постійно залишаєшся в вигнанні.

За що зі мною так? У чім моя вина?

Невже у тім, що лиш добра бажаю,

І зло терплю? Ну це вже дивина.

Не хочеться ні пекла, ані раю...

Звідки вся ця ненависть й гординя?...

Ти досі ще не можеш відповісти?

Ти геній, унікальність, Ти - богиня

Та світ давно уже належить атеїстам...

У світі виживають тільки сильні,
Давно закон цей втратив таємничість,
І, може, всі ми справді божевільні,
Та в грі життя добру немає місця.

Не вміють люди жити на планеті,
І не навчилися спілкуватись тет-а-тет,
У очі дифірамби зливаються в сонеті,
А за спиною заряджають пістолет.

Часи ідуть і рушаються епохи,
І кожен з нас задумався хоч раз:
А, може, доброту ламати грішно трохи?
Ще не знайшовся істинний дороговказ.

Поки гримлять вічні бої титанів,
Я гратиму за правилом природи:
В історії прямих шляхів немає!
Лише падіння, падіння й перешкоди.

Я упаду, й стогнатиму від болю,
Не дайте мені спокою,
Ні вдень, ні уві сні!
Кидайте камені й глуміться наді мною,
Але коли я встану- упадуть усі!

Ти шукай мене щоночі,
Біля прірви на краю,
Там, де сняться сні пророчі,
Де загубила тінь свою.

Я мов птаха перелітна,
Що у небі заблука,
Не потрібна - значить вільна,
Птиць ніхто і не гука.

Тож шукай мене щоночі,
Біля прірви на краю,
Там, де сняться сні пророчі,
Де душу зцілила свою.